

ще ни полсѣдватъ». Тръгнахме и ние съ около 20 души за въ Сърбия. Нощта бѣ тъмна като рогъ. На утрината, като се прѣброихме, останали бѣхме само 9 души. Другитѣ се бѣха изгубили изъ балкана. Рано сутринята бѣхме на върха на едно продълговато бърдо, 2 часа далечъ отъ градеца Тузла, отъ кждѣто се виждаше много-добрѣ Сърбия съ градоветѣ Лѣшница и Лозницѣ. Виждаха се още църквитѣ и другитѣ грамадни здания. При самото изгрѣване на слънцето можеше да се забѣлѣжи и движението на хората. Мислихме си, че всичко на добрѣ отива, че вечерята свободно ще прѣминемъ границата, обаче работата не излѣзе така. Турцитѣ бѣха усилили пограничната стража, усилили бѣха още караулитѣ, удвоили и патраулитѣ си. Останахме като поразени. Цѣли 15 дена се скитяхме така безъ храна. Почнали бѣхме да употрѣбяваме вмѣсто хлѣбъ, разни трѣви, като козя брада, а сжщо и друго едно растение, което расте около коренитѣ на бука и има миризмата на лимонъ. Съ три листа е. Хранихме се сжщо и съ буковия желадъ. Така се изминаха тия 15 дни. Четирма отъ другаритѣ ни бѣха съвършено отпаднали. Тѣ бѣха вече сириозно болни. Най-послѣ рѣшихме да прѣминемъ границата, че каквото ще да става. Ударихме я на рискъ. Четворицата болни останаха. Тѣ бѣха примрѣли и отъ гладъ. «Богъ да ги чува», казахми си. Нощта бѣше ужасна. До като слѣземъ до рѣката Дрина, трима още отъ другаритѣ ни паднаха на земята и неможаха да продължаватъ. Опростихме се, като оставихме и тѣхъ на сждбата. Когато бѣхме до рѣката, нощта се бѣ прѣвила. Още 2 часа искаше за да съмне. Страхувахме се да я прѣгазиме, но най-послѣ се рѣшихме, слѣдъ като се прѣкръстихме. Работата излѣзе сполучлива, макаръ, че рѣката течеше твърдѣ силно. Нѣмаше дълбоки мѣста тамъ. Освободихме се най послѣ. Отъ радост едвамъ се помнихме. Бѣхме и ние свѣршили. За другаръ имавъ само нѣкой си Тома, родомъ изъ Дебър-